

92.

Vid

Bergsrådet

JOHN VON JULINS

och dess sons

GRAF

den 5 April 1833.

Han har fallit, eken i vår bygd,
Som så vidt den rika kronan sträckte,
Gaf så mången trefven hydda skygd,
Idoghet och Konst omkring sig väckte.

Lyckan så som han ej mången fann,
Mången ej som han dess skiften pröfvat;
Ja, hur ofta hvad han skönast vann
Har ej döden från hans hjerta röfvat.

Dock, som rankan omkring trädets stam,
Alltid åter sig kring honom slutit
Hulda hjertans band, och blommor fram
På hans lefnadsträd å nyo skjutit.

Men den skönaste af dem bröts af
Nyss, så nyss; då bröts också den gamlas
Sista kraft, och nu i samma graf
Son med fader till sin moder samlas.

Ack för hennes lif, som offrats opp,
Detta smärtans barn var honom gifvet: —
Snart sin faders bästa framtids hopp
Honom nu han följer bortom lifvet.

Maka! du, som blifvit ensam qvar
Med de späda, och din smärta klagar,
Trösta dig, att för en sådan far
Du förljufvat livets sista dagar.

Mins den kärlek i hans hjerta bott
Lika varm ännu allt intill griften!
Vårda ömt det arf han dig förtrott
Från sin lefnads alla rika skiften!

Och J unga tselningar som än
Hvad J mistat, hvad han var, ej veten,
Om engång hans bild J glömt, igen
I hans skapelser hans ande leten.

Och du folk! som sörjer att det brast
Hela bygdens stöd, den tröst du vinne
Att hans verk är grundadt här så fast
Som i fosterlandets bröst hans minne.

Helsingfors,

Finska Litteratur-Sällskapets Tryckeri, 1853.

Imprimatur: H. Molander.